

2n ACCÈSSIT CATEGORIA JOVE

ANNA VILAMÚ BOSCH

LES ENGRUNES SOTA LA TAULA

- Com més va més de pressa passa el temps. - Sempre tenia les mans encara una mica més arrugades quan feia estona que rentava els plats. - Vols alguna cosa per berenar Joana?

Va agafar l'eixugamà i va treure les panses i les nous del rebost. Va obrir els dos pots de vidre i en va escampar unes quantes sobre la taula.

- Jo també ho he notat això del temps, àvia. - jugava amb els fruits secs, posant-los en fila. - I he acabat pensant en la mort.

- Morir és una cosa normal.

- Ja.

- Quan jo vaig començar a festejar amb el teu avi, recordo molt bé un dia que estàvem asseguts al banc que hi havia davant de casa meva i que em va dir que no li preocupava la mort perquè era una cosa que no podia controlar.

-I què vas dir-li tu?

-Res. No vaig dir res. Vaig posar les mans dins una bossa que duia, vaig agafar una mandarina, la vaig pelar i vaig oferir-n'hi la meitat.

Quan la Joana va marxar es va asseure a la butaca esperant veure caure la tarda.

Els raigs de sol entraven de biaix per la porta de vidre que donava al jardí quan va arribar en Jaume. Li va preguntar per la Joana tot balancejant el cos d'una banda a l'altre per la inèrcia del caminar feixuc, i va asseure's a la seva butaca. Estaven acostumats a compartir silencis i anys.

"Ja és hora de fer el sopar." Va dir trencant la quietud, quan el sol ja no entrava per la porta; i sense esperar resposta va aixecar-se de la butaca recolzant les mans als reposabraços. Amb el temps havia après a arrossegar el cos i a pensar en veu alta.

Va anar cap a la cuina, encarcerada de tant estar asseguda i donant un cop d'ull al rebost va decidir que patates. En va agafar unes quantes i el ganivet, i es va posar a la feina amb la destresa pròpia de qui s'ha passat anys fent truites, trinxats i cassoles.

Ell seguia a la butaca, mirant absort el telenotícies amb les mans creuades sobre la panxa. L'aigua ja bullia quan ella va cridar: "Prefereixes bròquil o mongetes tendres amb les patates?" "Abans-d'ahir ja vam menjar mongetes".

De seguida va tenir el sopar enllestit, la taula parada i la cuina neta. Netejar una olla per tornar-la a embrutar l'endemà li semblava de lògica, però emocionalment esgotador. Estava cansada. "Ja hi ha el sopar a punt, Jaume." "S'estan a punt d'acabar els esports".

Ella va començar a menjar. Partia amb la forquilla les patates fumejants i el vapor d'aigua li entelava una mica les ulleres. Quan ell per fi va asseure's i va dir-li "bon profit" ja s'havia acabat la meitat del plat, i no li va semblar necessari respondre.

Com sempre va acabar primera, i com sempre es va aixecar recolzant-se a la taula.

Els plats a la pica, la gerra d'aigua sobre el marbre grisenc i la taula de fusta neta d'engrunes, tot endreçat. Ell, encara assegut a la cadira, tot mirant per la finestra el carrer il·luminat pels fanals, li parlava de la previsió meteorològica dels pròxims dies i del que li havia explicat en Pratsavall quan s'havien trobat de casualitat al quiosc, comprant el diari. Tot escoltant-lo a estones, va allargar la mà fins a la fruitera i va agafar una mandarina, el postre dels dies d'hivern. La va pelar. No ho feia mai, però aquesta vegada sense dir res va fer un gest amb la mà, provant d'oferint-n'hi la meitat. Un últim intent. Ell la va mirar i sense deixar de parlar dels estudis del nét d'en Pratsavall li va fer que no amb el cap.

Se la va menjar tota ella sola. I sense escoltar res més del que li deia va aprofitar un moment de silenci per fer acabar la conversa i el dia: "Jo faré via cap al llit ja, que estic cansada." "Molt bé."

Va estirar avall la corda amb el pes de tot el seu cos per obrir una mica la persiana.

Només una mica, just per veure's-hi. Sempre era la primera de despertar-se i baixava a fer l'esmorzar. "Les coses importants es fan de dematí." Li havia dit un dia la mare. I aquell era un matí assolellat, d'aquells que deixen intuir que s'aproxima la primavera.

Va fer cafè i va torrar una llesca de pa, hi va posar un raig d'oli. Tot mirant per la finestra espolsava les engrunes de sobre el marbre. Va allargar la mà, va agafar l'última mandarina de la fruitera, i la va fer rodolar pel marbre; fins a deixar-la caure a l'aigüera. Des que van anar a viure junts, cada hivern procurava tenir sempre mandarines a casa. "Segurament ell no se n'ha adonat mai." I mentre se la mirava, mig molla a la pica, va pensar que no en compraria mai més. La va agafar i la va pelar. Era el punt just entre dolça i àcida. Amb els dits encarcats estirava els grills, se'ls menjava i anava deixant els pinyols damunt del marbre, en fila. Potser era la mandarina més bona que s'havia menjat mai.

PSEUDÒNIM: DIUMENGE